

Auditori - Palau de Congressos: els primers passos

L'Auditori - Palau de Congressos de Girona ha fet un any. És hora de fer balanç dels seus primers dotze mesos de programació.

Durant el segle XX Girona va ser una capital sense una de les infraestructures bàsiques de la cultura occidental, un lloc emblemàtic de trobada i relació al voltant de la música. Les poques orquestres simfòniques que ens visitaven, s'encabien com podien en teatres i en recintes esportius. La ciutat vivia d'esquenes a una determinada conceptualització i vivència de la música, prou important perquè molts lamentessin aquesta mancança com l'indicador d'una ciutat musicalment morta. Això no era ben bé així. Però, certament, calia un espai que permetés una audició correcta dels grans

conjunts instrumentals i que aglutinés simbòlicament totes aquelles activitats lligades a la música.

Sàviament, els organitzadors entengueren que la millor insígnia per inaugurar la sala principal de l'edifici era una simfonia de Gustav Mahler, perquè no només permetia tastar-ne les particularitats acústiques, sinó també investigar el públic que aplaudiria l'orquestra. L'actitud i escolta dels oients, que ompliren sobradament un espai d'àmplia cabuda, va apagar la queixa estèril i la prudència desconfiada de determinats sectors d'opinió i va sorprendre agradablement els mateixos responsables de l'esdeveni-

Dues imatges de la Sala Simfònica de l'Auditori de Girona. PERE DURAN

ment. El públic gironí —de la ciutat, de la comarca, de la província— restava atent, assaborint una obra difícil per a la brevetat superficial dels nostres entreteniments quotidians. Si el president Maragall estava encantat per la impressió de trobar-se a Europa, tal i com manifestà espontàniament en el seu discurs, els espectadors estaven satisfets de poder accedir a un concert simfònic en condicions òptimes, sense desplaçaments massa llargs ni peatges incomprensibles.

L'existència d'aquest públic, que fins aleshores no tenia una opció tan bona per assistir a determinats espectacles, s'ha afermat i consolidat durant aquest any del nou equipament municipal.

El rastre de la primera programació s'adequa perfectament a la diversitat estilística que caracteritza els gustos de la nostra societat: clàssica, jazz, cançó d'autor, flamenc, *gospel*, músiques del món, fados, cançó ita-

liana, rock català, música electrònica, cançons de cabaret. Per altra banda, els escenaris han estat oberts als músics gironins: Orquestra de Girona, Cobla Principal de la Bisbal, Cor Maragall, Orquestra del Conservatori, Orquestra Athenea, Orchestra Fireluche. En aquest sentit sobresurt l'estrena de la cantata *La Magdalena penitent* de Francesc Civil i lletra de Salvador Sunyer, que encetà una via de difusió del patrimoni de la província. Evidentment resta molt per fer —augmentar el nombre de concerts, ampliar les ofertes en horari per a les escoles, inventar uns cicles més o menys autònoms, organitzar els abonaments, imaginar nous formats i noves propostes que estimulin els creadors musicals—, però el primer any de l'Auditori confirma les possibilitats de la ciutat, de les seves administracions i, sobretot, de la seva gent.

Joaquim Rabaseda i Matas

PERE DURAN

